

A négy hónap Voldában **/2007. augusztus-december/**

Augusztus 16-án érkeztem Voldába. Nagyon vártam a megérkezést. Elvárásaim nem voltak, gondoltam bármilyen is lesz, majd alkalmazkodom. Nagyon örültem, hogy pont Norvégiába sikerült ösztöndíjat nyernem. Észak-Európában sosem voltam azelőtt és lehet, hogy e nélkül soha nem is jutottam volna ki. Norvégia Európa egyik legdrágább országai közé tartozik. Ezt már a megérkezéskor meg lehetett tapasztalni-a buszút Osloból Voldába 15000 Ft körül volt-ami ottani viszonylatokhoz képest egyáltalán nem számít drágának, sőt! Nem beszélve a busz felszereltségéről (WC, kávé-tea automata, takaró és párna). Ez viszont nem mondható el a szupermarketekről és-mármint az olcsóság-szórakozóhelyekről. Voldában hat bolt található, ezeket érdemes figyelemmel kíséreni, mert van, amelyikben pl. a kenyér, van, ahol épp a zöldség-gyümölcs jóval olcsóbb, mint máshol. De általánosságban mindenre érvényes, hogy az árak háromszorosak a miénkhez képest. Egyébként nem is baj, ha az ember naponta-két naponta bejárja ezeket a boltokat, mert közben jól meg lehet edződni, és segít hozzászokni az ottani „út viszonyokhoz”. Ugyanis Voldában keresve is nehezen találunk sík terepet. Minden dombok és lejtők hálózata. De a látványért mindenképpen megéri.

A tengerpart mentén, és mögött húzódik Volda központja. Mindenféle butikokkal, boltokkal, kávézóval. A fontosabb épületek-mozi, ifjúsági ház, rendőrség, tűzoltóság, orvosi rendelő, posta, bank- kicsit beljebb vannak.

Mi a többi magyarral együtt a „Porse” nevezetű kollégiumban lettünk elhelyezve, ami az előbb említett helyektől és a centrumtól kb. 15 percre található. Volda falu lévén(ami Magyarországon már inkább a kisváros megjelölést kapná)mindenki ismer mindenkit és mint azt a jelenlegi helyzet is mutatja, sok letelepedett bevándorló él itt évek óta. Ettől függetlenül vagy épp ezért furcsa volt, hogy a norvégok egyáltalán nem kezdeményezők az ismerkedésben. De ha már beszédbe elegyedsz velük- a lakosság 80%- a beszél angolul- nagyon kedvesek és érdeklődők. Valószínűleg ez csupán az északi és közép-európaiak különböző viselkedésmódja miatt furcsa, mondjuk egy magyarnak. Ami számukra természetes az lehet, hogy nekünk szokatlan és fordítva. Mindenesetre a sokat emlegetett depressziós hangulat, ha nem is százszázalékosan, de érzékelhető az embereken. Számomra meglepő módon inkább a fiataloknál. Bizonyára a közismert sötét napszakok is befolyásolják ezt az életstílust. Igen, az időjárás valóban szélsőséges. Augusztus-szeptember fele még erőteljesen süt a nap, de már ekkor is bármelyik pillanatban el kezdhet esni az eső. Októbertől el kezdenek beköszönteni a hidegebb nappalok- éjszakák majd Novembertől megjön a tél. Hótól esőig mindenféle csapadékforma előfordulhat- azért is írom ezt, mert számtalanszor előfordult, hogy jéggolyócskák szakadtak az égből, amiből ha 2 másodpercre kitéted a kezed egy maréknyi jeget össze tudtál szedni. Így hát valóban elengedhetetlen a

vízálló és meleg ruha valamint cipő!! Az esernyő már nehezebb kérdés, ugyanis én, pl. nem vittem otthonról, mert-írországi tapasztalataim után- gondoltam úgyis felesleges és egy esőkabát százszorta jobban funkcionál majd. Egyrésztől ez igaznak is bizonyult, mert a szeles és esős időben az esernyők egyszerűen kettétörtek és ha kirándulás közben a hegynek felfele elkezdett esni jól jött az esőkabát, de másrésztől nagyon sokszor, ha az ember elment valahova elegendő lett volna csak egy ernyő. Mivel egyáltalán nem volt olyan hideg vagy legalább is nem lehetett úgy érzékelni a hideget, -mint itthon- a levegő nagy páratartalma miatt. Egy biztos a norvégokat nem igen zavarja, ha esik az eső, ugyanúgy folytatják, ha épp kint elkezdtek valamit dolgozni vagy egyszerűen csak sétálni. Ezek után mindenkinek a saját felelősségére bízom e döntést☺.

Az egyik lemaradandóbb élményem biztos, hogy a kirándulások és a közben látott természeti csodák maradnak. Amikor az ember felér a hegycsúcsra és belátja Voldát és környékét, a fjordokat és a tengert szavakkal le nem írható érzés. Úgyhogy a kiránduló kedvűeknek számos lehetősége van feltérképezni a hegyeket, legalább hat 600 métertől kezdődő hegy van a környéken!

Ha pedig utazgatni szeretnénk nagyobb városokba, akkor délen Bergen északon Trondheim, amit javasolnék. De előtte mindenképp jól utána kell járni, hogy hogyan lehet eljutni oda-a legtöbb esetben busz ill. vonat a legalkalmasabb, ami így sem olcsó egyáltalán, de jobban kijön az ember, mint repülővel-, szállást lefoglalni és magáról a városról egy- két infót beszerezni.

A Nemzetközi Iroda minden tagja nagyon kedves és segítőkész volt velünk szemben az első naptól kezdve. Második nap bár elég fáradtak voltunk az előző napi 11 órás utazástól körbe lettünk vezetve az egyetemen, ami 3 épületből állt. Egy, amely egyben a legrégebb épület, a művészeti szakosoknak az épülete volt; az alaksorban a zenészek tanultak és gyakorolhattak a próbatermekben (aminek teljes hangszerfelszerelése volt), az első emeleten az építész szakosoknak egy hatalmas műhelyük volt mindenféle eszközökkel és gépekkel valamint faanyaggal felszerelve. Az emellett termekben pedig a varroda és a festőműhely volt. Ami számomra szokatlan volt, és mint később kiderült ott teljesen megszokott; a folyosókon sorakozó számítógépeket bárki bármikor használhatta éjjel-nappal be voltak kapcsolva. A legújabb épület volt az egyetem központja. Itt volt a hatalmas étkező, a különböző irodák, tanári szobák, nagy előadók és a nem csupán iroda funkciót ellátó „Pangaia” nevezetű helység, mely mindennap 11-15 óráig volt nyitva és ahol az egyik nemzetközi koordinátor Iulia dolgozott. Eleinte én is azt hittem, hogy ez az ő irodája és ha valami kérdésünk van itt találhatjuk meg. Részben ez igaz volt, de mint később kiderült ez a hely azért lett kitalálva és berendezve kanapékkal, teázó sarokkal és nemzetközi poszterekkel kidekorálva, hogy bárki bármikor bemehessen. Ha épp semmi dolgod sem volt és csak beszélgetni szeretnél volna, akkor is nyugodtan bemehettünk. Mondani sem kell, hogy miután ezt megtudtuk szinte mindennap, benéztünk és így utólag visszagondolva egy csésze tea mellett nagyon jókat beszélgettünk. Nemcsak a diákok, hanem a tanárok is beültek. Ki azért, hogy ott egye meg az ebédjét és közben beszélgessen, ki pedig csupán érdeklődésből vagy csak mert

jobban megakarta ismerni a nemzetközi diákokat. A voldai egyetem nagyon híres a média szakáról. Az egyetem harmadik épületében tanultak az újságíró szakos hallgatók, a riporter szakosok, az animációt tanulók és a fotósoknak külön műtermük volt kialakítva ill. az iskolának egy külön rádió stúdiója volt, ahol a diákok gyakorolhatták a műsorvezetést és az összes ehhez kapcsolódó technikai feladatokat. Nagyon erős az egyetem ezen a területen és épp ezért nagyon népszerűek a média szakok. A legtöbb norvég diák ezen a karon tanult. Az egyetemen belül a mágneskártyás diákigazolványunkkal bármikor bárhova bemehettünk az épületbe és szabadon használhattunk akár számítógépet, akár projektort ill. sok művészeti szakos hallgató ilyenkor járt be dolgozni, készíteni az aktuális feladatát. Kulturális szempontból is vannak lehetőségek, melyek a falu jelleget tekintve nagyon kis családiasak. A négy hónap alatt, amíg ott voltunk két nagyobb rendezvénysorozat volt. Négy hétig tartott Voldában a „Festi Volda” nevezetű fesztivál. Minden napra meg voltak hirdetve programok, a falu különböző helyein, különböző épületekben; tánctanfolyamok, kézműves foglalkozások, koncertek, jótékonyágú programok. A másik rendezvény az animáció fesztivál volt. Ha jól emlékszem 50 koronáért lehetett venni egy belépőt-karszalagot-, amivel minden programra bemehettél és a legtöbb esetben megnézhetted az adott szerzők adott alkotását, filmjét. Tetszett, hogy az idősektől kezdve a kisgyerekekig mindenki megfordult a helyszíneken. Persze a legnagyobb ilyen élmény a „magyar est” megszervezése és lebonyolítása volt. Ugyanis minden második héten egy-egy nemzet mutatta be az országát. A miénk nagyon különlegesre sikerült és mondhatom, hogy osztatlan sikert aratott, főként a gulyásleves és a szilvás gombóc miatt. ☺

Azt hiszem, a jelmondat, amit az egyetem minden kiadványán és honlapján is hirdet valóban szívhez szóló és igaz:

„Volda is the place you will never forget!”